

PAULJUCSÁK PÉTER

Szoba kilátással

Túlordalon bukott homlokzatangyal néz bután.
Az arca: megszáradt folt egy átvértzett gézruhán.
Póznák kötélén lengve tiszta lepedő-falak.
Szobám a háztömb szíve. Félrevert a kő alatt.

Csak az akart elmenni, aki végül itt maradt.

A kivitelező dala

Valami özönvíz, valami forró éden,
mi zúg a mellkas gázbojlerében?
Mintha puha porban, bokáig fed a balkon,
a silány égből vakolat perreg: az alkony,
foszló rojtjai olvadnak óvatlan
a falakból párolgó hígítószagban.

Holnap betesszük a WC-t. Két napja, hogy egy jót szartam.

Csend van és fakulás. A zuhanó csikk kéménye
valami súlyt juttat érvényre,
a radiátorok élei elreszelik a teret.
Valami kiront a résből és az ablakokba mered.
Valahol egy platóról, távoli telepen a nappal-törmelékek
az éj sittes zsákjaiban talán éppen földet érnek.

Hová tehattük a létrát? Egyszer még körbenézek.

Épp

Épp végtelenné konvertál az idő.
Pörög, hogy szinte forr, az óra.

Állókép: milliárdnyi porszem döglik
a pince-lépcsőfordulóba.

Éppen feléd jön, majd épphogy kikerül.
Ma is, mint mindig. S örökké majd.
A csend, látod, nem hall: téged. Köveken
zörgő porodat. Disszonáns zajt.

Költözés

ez a ház ma én vagyok
belémdöglött remete
fekszik isten szemete
mit költözéskor itt hagyott

Utcarészlet

moccanatlan úr az utca épp csak te meg én

seregélyek árnya
tükröződünk szállva

isten parkoló szívének napfénytetején

Útszűkület

négyből egyet lezárnak
ez én vagyok

négyből egy: az idő
most elhagyott

négyszáz méter – keresztútig
megvárom hátha

negyedikként beterelenek
a szentháromsávba

Visszhangok

Két gyerek a hideg libikókán,
valahol félúton, most nem
kacagnak, most a háttér
fémlapjába belemart árkok,
sorra elhagyják őket a színek, a szabályok,
ezen a korláton így kell majd kihajolni.

Ahogy a felvágott fény egy törtfehér
akrilkádiban, a súlyban végkifejlet lakik.

Kinek a torkában dobog az ütődések visszhangja?

Anomália

Pásztázó lézer a nap. Hegygerincserven.
Te betöltesz fényeddel minden hézagot.
Folyó-katéterben húgysárga lé zubog.
A boncolásra éppen terv szerint értem.

Ahogy a merevvé hűlt vasbetont a fák,
végy semmibe. Jól fekszem. A fű zöld köpet,
a hideg fény rám hajló orvosi köpeny.
Majd ő kivizsgál, kínos anomáliát.

Alkonyat

A műtőasztalon: megnyíló égtetem.
A nap: kondenzerekben fennakadt vérrög.
A messze lenti földön pinceszél terem.

Az altatás sikerült, álmunk végtelen,
letörrik a nappal márványa az éjről,
s e hangtalan robajban zúg a kórterem.

Fürdés

A legtöbb hang itt vízbe fullad.
Későre jár. Az este kemény, súlyos ében.
Hidegrázás a meztelen test.
Kiálló szálka a tó feldagadt szemében.

Arcod merítsd a mély tükörbe.
Most már, koszként, csak acélkék maradt a szádon.
Súrold le azt is. Nem zavar más.
Nincs ember, állat, nincs isten látóhatáron.